

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. Š.**, zast. Mgr. Markétou Zázvorkovou Malou, advokátkou, se sídlem Jaroslava Průchy 1915/24, Most, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. KUUK/128216/2020/ZPZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2023, č. j. 15 A 4/2021-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Podbořany (dále též „městský úřad“) ze dne 5. 6. 2019, č. j. OŽP/4151/2018/Bla/30, tak, že žalobce byl „*uznán vinen z přestupku proti ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) zák. č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterého se dopustil tím, že přibližně v 17 hodin dne 28. 6. 2018 v obci Chmelištná na komunikaci mezi domem P. Š. a návesní kapličkou použil jako řidič osobního automobilu zvukové výstražné znamení na koně vedené po komunikaci před ním panem V. S. a tím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat vyvolával bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy.*“ Výrok II. rozhodnutí městského úřadu, kterým byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a podle § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat uložena pokuta ve výši 1.000 Kč, a výrok III. téhož rozhodnutí,

kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, žalovaný ponechal bez změny.

[2] Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného nadepsaným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že obsah prvostupňového i odvolacího rozhodnutí tvoří jeden celek. Odvolací orgán rozhodnutí městského úřadu obsahově plně nenahrazuje, nýbrž z něj vychází a doplňuje jej. Žalovaný byl povinen zejména vypořádat odvolací námitky, což učinil. Žalovaný neměl důvod opětovně přehodnocovat skutková zjištění založená na svědeckých výpovědích a výpovědi žalobce.

[3] K namítaným nedostatkům odborného vyjádření Krajské veterinární správy (dále též „KVS“) a jeho potvrzení Ústřední veterinární správou Státní veterinární správy (dále též „ÚVS“) soud uvedl, že se jedná o závazná stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Z potvrzení odborného vyjádření je zřejmý důvod, proč užití klaksonu vozidlem v blízkosti koně je týráním ve smyslu zákona na ochranu zvířat, když nenadálý hlasitý zvuk může u koně vyvolat stres působením fyzikálního faktoru. Obsah odborného vyjádření KVS a jeho potvrzení ÚVS jsou dostatečně odůvodněny ve smyslu § 149 odst. 2 správního řádu a plně vyhovují obsahovému standardu závazného stanoviska.

[4] Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že považoval přestupkové jednání žalobce za úmyslné. Soud nepřisvědčil s poukazem na § 31 odst. 1 větu první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), námitce žalobce, že při zatroubení na koně svědka S. použil výstražné zvukové znamení v souladu se zákonem. Krokem vedení koně nemohou představovat bezprostředně hrozící nebezpečí, které by žalobce byl nucen odvracet. Nepodstatné je, že žalobce klakson použil v místech, kde nebylo dopravní značnou zakázáno užití zvukového znamení. Žalobce totiž nebyl shledán vinným ze spáchání přestupku nerespektování dopravní značky, ale z porušení zákona na ochranu zvířat.

[5] Žalobce odborné závěry orgánů veterinární správy věcně nezpochybnil. Správní orgány nepochybily, jestliže rozhodnutí založily na závazných stanoviscích KVS a ÚVS, které jsou dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat odbornými orgány ochrany zvířat. Skutkový stav zjištěný správními orgány byl dostatečný pro posouzení věci. Žalobcem zmíněné okolnosti chovu koní a podmínky, v nichž žijí, na podstatě věci nic nemění. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že mu nebylo prokázáno opakované troubení, neboť žalobce nebyl shledán vinným z opakovaného použití zvukového výstražného znamení. Nižší společenská škodlivost jím spáchaného přestupku byla správními orgány zohledněna velmi nízkou výší uložené sankce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil troubení jako bezdůvodné a nepřiměřené v situaci, kdy vodič se 3 koňmi, které podle zákona o silničním provozu ani nemůže vést najednou, nenadále zkřížil na pozemní komunikaci dráhu osobnímu vozidlu řízenému stěžovatelem, který na nenadálou překážkou zareagoval zatroubením. Toto

pokračování

zvukové znamení použil zcela v souladu s § 31 odst. 1 zákona o silničním provozu, a nikoliv bezdůvodně nebo nepřiměřeným způsobem. Žalobce zatroubil na pozemní komunikaci, kde není trubení zakázáno dopravní značkou č. B23a – zákaz zvukových výstražných znamení, běžně zde projíždí motorová vozidla, včetně těžké techniky, neboť v blízkosti je vojenský prostor, kde se pravidelně střílí. Tomuto hluku je opakovaně vystavováno nejen místní obyvatelstvo, ale rovněž i hospodářská zvířata, která v obci žijí. Situaci samu vyvolal chovatel pan S., který porušil § 60 odst. 1, 7 a 9 zákona o silničním provozu a § 9 odst. 2 zákona na ochranu zvířat a na pozemní komunikaci se pohyboval v rozporu se zákonem a se záměrem působit naschvál žalobci. Konkurenci zákona na ochranu zvířat a zákona o silničním provozu krajský soud vůbec neřešil.

[7] Dále se krajský soud nevypořádal s nedostatečným odůvodněním formy zavinění a s argumentací žalobce, že koně s vodičem tvořili překážku na pozemní komunikaci. Krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a učinil z nich nesprávná skutková zjištění. Konkrétně se jedná o závěry, že žalobce zpozoroval koně vedené panem S. a mohl před nimi včas a bezpečně zastavit a jejich vstup na pozemní komunikaci nebyl pro žalobce náhlý a nečekaný, vodič a koně netvořili nečekanou překážku provozu na pozemní komunikaci. Soud rovněž nesprávně vyhodnotil potvrzení odborného stanoviska ÚVS, které mělo potvrdit týrání koní, i když nezohledňovalo konkrétní situaci a výcvik předmětných koní a pouze obecně se zabývalo kumulací vlivu zvuků na koně a dalších jednání, která byla původně stěžovateli rovněž kladena za vinu, ale nakonec se v popisu skutku neobjevují.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na bod 32 rozsudku krajského soudu, kde je na základě obsahu správního spisu uvedeno, že stěžovatel koně vedené svědkem S. včas zpozoroval a měl čas před nimi bezpečně zastavit. Nejednalo se proto o situaci náhlého či neočekávaného nebezpečí, kterou by bylo nezbytné odvrátit zatroubením. Stěžovatel na tuto konkrétní argumentaci krajského soudu v kasační stížnosti nereaguje. Netvrdí, že by snad neměl možnost vozidlo zastavit. Neuvádí ani, jak trubením chtěl přispět k řešení situace. Zatroubení k řešení situace nijak nepřispělo a bylo zcela nadbytečné. Vyhodnocení zatroubení jako týrání zvířat je dostatečným způsobem podloženo odbornými vyjádřeními KVS a ÚVS. Forma zavinění byla v rozhodnutí žalovaného odůvodněna dostatečným způsobem. K námitce žalobce, že krajský soud neřešil konkurenci zákona na ochranu zvířat a zákona o provozu na pozemních komunikacích, žalovaný uvedl, že si tyto právní předpisy nekonkurují. Podstatná je nedůvodnost trubení vzhledem k nastalé situaci. K námitce, že odborné stanovisko ÚVS nezohledňovalo konkrétní situaci a výcvik předmětných koní, žalovaný s poukazem na bod 35 rozsudku krajského soudu uvedl, že i samotné hlasité zatroubení v blízkosti koní je nutno považovat za stresový faktor fyzikální povahy. Jako týrání tudíž nebyla hodnocena „*kumulace vlivů*“.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s.

ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda se stěžovatel dopustil přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.*

[12] Podle § 4 odst. 1 písm. j) téhož zákona, ve znění účinném do 31. 1. 2021 *za týrání se považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy.*

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[14] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu uvedenou vadu vykazují taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Současně však Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[15] Stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečně přesvědčivém zdůvodnění a nedostatečném vyložení úvah krajským soudem. Nejvyšší správní soud neshledal, neboť krajský soud se náležitě vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele a své závěry přehledně, srozumitelně, logicky a vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil. Subjektivní přisvědčení stěžovatele o nepřesvědčivosti argumentace krajského soudu na tomto závěru nic nemění.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, mohl tedy přikročit k posouzení merita věci, tj. otázky zákonnosti napadeného rozsudku.

pokračování

[17] Krajský soud správně posoudil troubení jako bezdůvodné a nepřiměřené nastalé situaci. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v první řadě poukazuje na výpovědi svědků uvedené v rozhodnutí městského úřadu, které popisují situaci na místě v době spáchání přestupku.

[18] Svědek V. S. uvedl, že stěžovatel před koňmi zatarasil napříč silnici svým autem jeho pomocníci se jali vytlačovat vodiče a koně ze silnice. Pan S. běžel na místo, převzal své koně, obešel auto a pokračoval ve vedení koní svým směrem. Nato stěžovatel otočil své auto, najížděl do velké blízkosti ke koním a začal troubit.

[19] Svědek M. H. uvedl, že pan S. vzal koně od P., nato stěžovatel vzal auto a jel za nimi. Zastavil, pak mu S. uhnul a on nic. Pan S. se tedy opět rozešel s koňmi a stěžovatel zase najel.

[20] Svědek P. F. uvedl, že starší fousatý pán vedl koně po silnici. Stěžovatel sedl do auta a odjížděl. A starý šel po cestě. Se třemi koňmi zatarasil komunikaci. Stěžovatel se rozjel, zastavil a zatroubil, že je překážka.

[21] Svědek J. Š. uvedl, že stěžovatel chtěl odjet, když přiběhl pan S. Vyrval koně pohůnkovi. Stěžovatel se rozjížděl a on s koňmi šel přímo před auto. Stěžovatel musel zabrzdit, zastavil a zatroubil.

[22] Svědkyně MUDr. Z. Š. uvedla, že pan S. vytrhl koně pomocníkovi a táhnul je zpět na silnici. V tom okamžiku zkrřížil cestu jejímu manželovi (stěžovateli), který právě vyjížděl autem z vjezdu. Stěžovatel zastavil, zatroubil.

[23] Z výše uvedených výpovědí vyplývá, že svědek S. vedl koně po silnici a stěžovatel chtěl odjet v automobilu. Poté, co pan S. s koňmi stěžovateli zkrřížil cestu, stěžoval na ně zatroubil. Ze svědeckých výpovědí tak vyplývá, jak již výstižně konstatoval krajský soud v bodu 30 rozsudku, že stěžovatel si byl již v době, kdy osobním automobilem vyjel z výjezdu od jeho domu, vědom aktuální situace na přilehlé pozemní komunikaci a viděl koně vedené svědkem S. Nejvyšší správní soud dodává, že tři koně s vodičem si na pozemní komunikaci s ohledem na velikost těchto zvířat nelze nevšimnout, přičemž rychlost, jakou se pohybuje vodič s koňmi (jedná se o chůzi), je mnohem nižší, než rychlost jedoucího automobilu. Nemohlo proto dojít ke stěžovatelem tvrzenému nenadálému zkrřížení dráhy koní s vodičem s automobilem řízeným stěžovatelem. Z výše uvedeného vyplývá, že neobstojí ani námitka stěžovatele, že krajský nesprávně hodnotil důkazy a dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel zpozoroval koně vedené panem S. a mohl před nimi včas a bezpečně zastavit a jejich vstup na pozemní komunikaci nebyl pro stěžovatele náhlý a nečekaný, vodič a koně netvořili nečekanou překážku provozu na pozemní komunikaci.

[24] Svědecké výpovědi se shodují v tom, že vodič koně spořádaně vedl. Jak již výstižně konstatoval krajský soud v bodu 32 rozsudku, stěžovatel koně vedené svědkem S. včas pozoroval a měl čas před nimi bezpečně zastavit. Tito koně tudíž nepředstavovali žádné hrozící nebezpečí pro stěžovatele ani kohokoli jiného. Stěžovatel se proto mýlí, pokud má za to, že zvukové znamení použil zcela v souladu s § 31 odst. 1 zákona o silničním

provozu, podle kterého, *je-li to nutné k odvrácení brozícího nebezpečí, dává řidič zvukové výstražné znamení. Mimo obec může řidič dávat zvukové výstražné znamení i tehdy, je-li to nutné k upozornění řidiče předjížděného vozidla.* Naopak zatroubením stěžovatel mohl koně poplašit, čímž právě mohlo vzniknout nebezpečí vzniku škody na zdraví i majetku. Krajský soud tudíž zcela správně v bodu 35 rozsudku zatroubení stěžovatele v blízkosti vedených koní vyhodnotil jako bezdůvodné, jelikož stěžovatel neodvracel náhlé či neočekávané nebezpečí na pozemní komunikaci, které nemohl spolehlivě odvrátit jiným způsobem.

[25] Další stěžovatelem namítané skutečnosti, tj. že podle zákona o silničním provozu nemůže vodič vést najednou 3 koně, stěžovatel zatroubil na pozemní komunikaci, kde není troubení zakázáno dopravní značkou č. B23a – zákaz zvukových výstražných znamení, kde běžně projíždí motorová vozidla včetně těžké techniky, neboť v blízkosti je vojenský prostor, v němž se pravidelně střelí, čemuž je opakovaně vystavováno nejen místní obyvatelstvo, ale rovněž i hospodářská zvířata, i přesvědčení stěžovatele, že situaci vyvolal chovatel pan S., který porušil § 60 odst. 1, 7 a 9 zákona o silničním provozu a § 9 odst. 2 zákona na ochranu zvířat a na pozemní komunikaci se pohyboval v rozporu se zákonem a se záměrem působit naschvál žalobci, nejsou pro posouzení věci podstatné. Tyto námitky tak nic nemění na tom, že stěžovatel na koně v bezprostřední blízkosti zcela bezdůvodně zatroubil.

[26] Dle další námitky stěžovatele krajský soud neřešil konkurenci zákona na ochranu zvířat a zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud se k této stěžovatelem uváděné konkurenci výslovně nevyjádřil. V bodu 33 rozsudku nicméně konstatoval, že žalobcem zmiňovaná skutečnost, že nezatroubil v místech, kde by bylo zakázáno užití zvukového znamení dopravní značkou č. B 23a – Zákaz zvukových výstražných znamení, je nepodstatná, neboť stěžovatel nebyl shledán vinným ze spáchání přestupku nerespektování dopravní značky, ale pro porušení ustanovení zákona na ochranu zvířat. Dále pak krajský soud v bodu 32 rozsudku nepřisvědčil námitce, v níž se stěžovatel dovolával toho, že výstražné zvukové znamení použil v souladu s § 31 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu. Krajský soud se tudíž dostatečně vypořádal s argumentací stěžovatele týkající se zákona o silničním provozu, přičemž dospěl k závěru, že jednání stěžovatele naplnilo definici týrání zvířat vymezenou v § 4 písm. j) zákona na ochranu zvířat a dopustil se přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Z výše uvedené argumentace krajského soudu vyplývá, že žádnou konkurenci mezi zákonem na ochranu zvířat a zákonem o silničním provozu neshledal, a implicitně se tudíž vypořádal také s tvrzením stěžovatele o konkurenci těchto právních předpisů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 1 As 299/2016 - 59, vyslovil, že „rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovédět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afš 70/2008 – 13).“ Ústavní soud v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, pak výstižně uvádí, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“

pokračování

Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené požadavky na vypořádání námitek účastníků v odůvodnění soudního rozhodnutí krajský soud naplnil.

[27] Není pravdou, že se krajský soud nevypořádal s absencí řádného odůvodnění formy zavinění, neboť krajský soud tuto námitku stručně, nicméně dostatečně, vypořádal v bodu 27 rozsudku, kde uvedl, že k formě zavinění se žalovaný vyjádřil na str. 7 bodu 7 a str. 5 odst. 1 svého rozhodnutí, kde jednání stěžovatele vyhodnotil jako úmyslné, tudíž rozhodnutí žalovaného není v tomto směru nepřezkoumatelné.

[28] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s argumentací žalobce, že koně s vodičem tvořili překážku na pozemní komunikaci, neboť krajský soud v bodu 36 rozsudku konstatoval, že stěžovatel mohl (z jeho pohledu překážku) bezpečně objet.

[29] Správní orgány při vydávání odborných stanovisek a vyjádření v potřebném rozsahu přihlíží ke konkrétní situaci. Smyslem a účelem takových stanovisek je především posouzení odborných otázek týkajících se jejich působnosti (v posuzované věci se jednalo o to, zda zatroubení na koně může představovat jejich týrání). Nebylo proto na místě, aby ÚVS v Potvrzení odborného vyjádření ze dne 15. 6. 2020, č. j. SVS/2020/081949-G, jímž potvrdila správnost odborného vyjádření KVS ze dne 25. 2. 2019, č. j. SVS/2019/024236-U, podrobně zohledňovala veškeré okolnosti, jak se toho domáhá stěžovatel v kasační stížnosti, neboť to nebylo předmětem tohoto odborného vyjádření. Náležitě a podrobně posouzení všech skutkových okolností jednotlivě i ve vzájemných souvislostech je totiž záležitost správních orgánů, do jejichž působnosti náleží rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud shledává logickým, úplným a přesvědčivým předmětné Potvrzení odborného vyjádření ÚVS, v němž dospěla k závěru, že zatroubení na koně lze s ohledem na vlastnosti těchto zvířat považovat za nepřiměřené působení stresových vlivů, a tedy týrání ve smyslu § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat. Stěžovatel navíc v žalobě ani v kasační stížnosti tento odborný závěr ÚVS nezpochybnil. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyhodnotil potvrzující odborné vyjádření ÚVS, jelikož nezohledňovalo konkrétní situaci a výcvik předmětných koní.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[31] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu